

NJË DRY PREJ DYLLI

ADEM ZAPLLUZHA

**NJË DRY
PREJ DYLLI**

Redaktor:
Xhevahir Cirongu

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Velu

NJË DRY PREJ DYLLI

ADEM ZAPLLUZH

NJË DRY PREJ DYLLI

“TREND”
2016

Fjala e redaktorit

Zëri i poezive kanë kurorë mëndafshin e tokës Arbërore

Nuk është rastësi, ndoshta do ta emërtoja si një dërgesë e zbritur prej qiellit këtu gjer në tokë poetin e fjalën e tij të shkruar, sepse në çdo frymëmarrje dhe tingull që del nga shpirti i vetë poetit, ngjan si mëndafsh dhe e thotë ëmbël vargun kur e shkruan në letër "Jam këtu, po të pres me llavën e ngrohtë të shpirtit tim që buron nga toka që më lindi së bashku me germat shqipe, me fjalën e magjishme të nënës plot tingull e melodi, të mbështjellë si një kurorë me mëndafshin e tokës Arbërore!". Në gjithë korpusin e poezive të shkruara nga dora e poeti Adem Zaplluzha, gjen të parat fjalë: Atdhe, nënë, flamur, liri! Të gjitha këto janë të shkrira në një të vetme, dhe kur bashkohen ato formojnë shkëmbjete dhe marrin forcë e ndriçojnë si gur xehori kur poeti i derdh si ujë i Lumëbardhit të qëndisura me fije mëndafshi germat e fjalët shqipe në fletët e bardha nëpër libra.

Poeti Adem Zaplluzha është një kronikan i vetëdijshëm i kohës që jeton ai, por edhe që e jetojmë edhe ne. Ai ka veçori të veçanta si poet, sepse kohës dhe fenomeneve të saj, iu qëndron në krye, i prek shqetësimet e shoqërisë njerëzore dhe na i përcjell ato me tërë forcën e tyre me mënyrën e stilit të shkruarit të vargut poetik. Në vargjet mbizotëron thjeshtësia dhe

lartësohet kuptimi i tyre që marrin vlera edukative e filozofike kur i lexon ato.

Tingujt e vargjeve të poezive kanë në vetvete dashuri, dhimbje, por edhe rebelim deri aty sa shtron pyetjen se: “ Duhet ta largojmë nga vetja ne si qenie njerëzore urrejtjen për njëri- tjetrin, por shkon edhe deri atje kur thotë se kombet e popujt duhen të ndërtojnë ura bashkëpunimi miqësie dhe të largojnë urrejtjen nga vetja, sepse kjo e fundit sjell vetëm regres dhe jo zhvillim e përparim shoqëror midis popujve e kombeve”.

Vetë poezia është trangu dhe fryti i ndërgjegjes së poetit.

Në këtë vëllim të ri me titull “ **Një dry prej dylli**”, është i ndarë në tre cikle. Të tre ciklet e paraqitura përshkohen me një varg të lëmuar mirë të poezive. Ato kanë lidhje harmonike, por dhe fill përshkruet i mendimeve dhe tërësia e mesazheve kanë lidhje organike me një zë që buron fuqishëm të brendshëm, të kapshëm nga lexuesi me lehtësi që të mbetet në memorie kur e lexon atë. Pra, këto veçori dalluese e bëjnë poetin Adem Zaplluzha të pranueshëm të lexohet me lehtësi, por na jep edhe forcën e fjalës së shkruar që na ndërgjegjëson si qenie njerëzore për të bukurën, për kurorën e Dashurisë njerëzore! Autori sjell kohën e shkruar midis nesh, i jep jetë, frymëmarrje të djeshmes, pra e ringjall duke përshkruar ngjarje e të afron tek e nesërmja plot shpresë për ta jetuar jetën sot, nesër e përgjithmonë. Ai me poezinë na paraqitet me këtë vëllim si një shtegtar që rend drejt dashurisë

njerëzore, por me vargun e tij shëron edhe plagët e shoqërisë njerëzore në përgjithësi, e në veçanti të kombit të vetë. Poeti Adem Zapluzha ka zgjedhur fjalën dhe poezinë për të shëruar plagët e Atdheut, sepse pushtuesit në radhë të parë popullit shqiptar i kanë vrarë fjalën, gjuhë, kulturën, pastaj i kanë marrë edhe jetën, lirinë etj.

Titulli i librit **“Një dry prej dylli”** është sintezë e një metafore e gjetur që rrok gjithë brendësinë e përfshirjes së poezive të këtij vëllimi poetik. Autori ka ditur të gjejë atë dry prej dylli e ta vendosë në kornizën e shpirtit të tij tek poezitë e librit, me qëllimin e vetëm që shkronjat shqipe dhe vargu i shqipëruar të mos ketë kurrë ndryshk, por vetëm tingullin e jetës dhe t’i japë oksigjen lexuesit.

Këtë e gjejmë të konkretizuar në poezinë **“Një dry prej dylli”** nga ku ka marrë edhe titullin ky vëllim.

.....

“Pulëbardhat çukitin

Nëpër dritaret e anijeve të përmytura.

Zëri i trishtuar i ujit

Dëgjohej diku larg në Mesdhe”

.....

“Bunaca e përgjumur

Numëron çastet e fundit të kësaj nate.

Edhe pak kohë ka mbetur

Derisa të hapen portat e mbyllura të ujit”.

...Por ky ujë dhe shi i pranverës së jetës s’ka të ndalur.
Ai vazhdon rrugëtimin e tij. Ndaj poeti bën edhe

gjetjen tjetër fosforeshente në pika uji, e ndërton varg me ngjyrat e pranverës të cilat i lag shiu pranveror. E ku ka më bukur, - thotë poeti që vargu poetik të lahet me shiun e pranverës!?

.....
**“ Po bie shiu i çmendur i pranverës,
Vetëm zëri i shthurur i natës
E cila tundet në largësi.
Mund të matet sonte
Me thellësitë e tasave të ndryshkur.**

Ndërsa te poezia “ OXHAKU gjysmë i shembur” poeti ka gjetjen e dhimbjes shpirtërore, dhe ai e shpreh hapur këtë plagë e cila kërkon shërim. E gjithë poezia përshkruhet nga lirika e vargut dhe ka përbërës të shumtë metaforikë, kjo e lartëson poezinë dhe përcjell mesazhe të forta te lexuesi. Më konkretisht:

**“Nëpër muret e rrënuara
Kanë mbetur vetëm plagët.,
Dhe shenjat e gishtërinjve
Një dritare e thyer
Nuk mbyllet më asnjëherë”.**

.....

**“Nën pemët e kopshtit të dhunuar
Si flamujt e pikëllimit valojnë,
Pjesët e një fustani të grisur
Buzë greminës së mendjes
Dënes mbrëmja e plagosur në shpirt ”.**

Me të njëjtën metaforike pulson edhe në poezinë

“Mëngjesi i klonuar në sterrë”

.....
**“Hapen dhe mbyllen dyert
Sërish hapen,
Bozhuret kanë mbetur pa ngjyrë
Kudo mbisundon ajo e gjakut.**

**Në buzët e një fëmije
Si lulja e pranverës çelë trishtimi;
Mëngjesi i klonuar në sterrë
Me të dy duart e ditës i mbulon sytë ”.**

Poetin Adem Zaplluzha e mundon edhe pengu i kujtesës. Pikërisht ndaj këtij fenomeni shoqëror, ai bën thirrje që të mos harrojmë të kaluarën, por ajo të jetë një mësim për të tashmen e të ardhmen që brezat të dinë se ç’është falja, besa e dashuria ndaj të tjerëve e vetes, sepse kjo urë dashurie sjell vetëm përparim e zhvillim shoqëror. Këto i gjen në pasqyrën e vargut te poezia **“ Mbetem peng i kujtesës”**.

.....
**“Po që se e pranon vdekjen
Ti që në fillim të rrugës,
Je një hije e vdekur.
Një tel i hollë argjendi
Mbrëmë u këput nga kitara e trishtimit”**

.....

**“Hije të ndryshkura që në fillim të rrugës
Mbetën peng i kujtesës;
Ne patëm edhe net më të këqija
Kur na i censuruan këngët
Që i këndonim për t’i shëruar plagët e atdheut ”**

Dhe në mbyllje të ciklit të parë poeti sjell vrullshëm kujtimet dhe i bashkon ato për të marrë jetë në pafundësi të vargu i poezisë. Më konkretisht:

**“ Sa herë që shkoj në takim me vdekjen
Para sysh më dalin gjyshërit;
Po ashtu edhe ata të vetmuar,
Por për dallim nga unë
Vijnë me nga një bastun prej dylli ”**

Edhe pjesa e dytë cikli i poezive ka një natyrë komplekse që në tërësinë e tyre pasqyrojnë vetminë njerëzore të mpleksur me intimen e bukur që e ka emrin dashuri. Poezia vjen natyrshëm me plot drithërima e mbyllur në një dhomë ku flakëron zjarri i dashurisë. Fjalët bëhen statuja, bëhen lejlekë që fluturojnë, marrin frymë si gjethe e fjalët shkreprijnë si zjarr e puthen me hënën në vezullime yjesh.

Poeti është bashkë me imazhin e njerëzve të tjerë në këtë mikpritje ku thuren ëndrrat e dashurisë. Ja si e shpreh ai me vargje në poezinë **“ Gjymtyrët e lëshuar të fjalëve”**:

.....
" Lëshoheshin si bombat me hidrogjen,
Dhe i vranë fjalët
Gjymtyrët e lënduara të fjalive.
Kurrë më nuk u këndellën
Një plagë e hapur të gjelbërimit,
Po kullon nga shpirti i erës së plagosur ”.

...Dhe vazhdon më tej me vargjet e poezisë “ Unë si
këmishën time e vesha trupin”

.....

“Ajo zhveshi lëkurën e saj të mëndafshtë,
Kurse unë me lëkurën time
I errësova dritaret,
Në çastin e parë
Dëgjohej vetëm zëzëllima e mizës
Kurse më vonë
Ulërimat s’ndaleshin në korridor”

.....

Vargu të rrëmben së bashku në fluturim drejt hapësirës
qiellore kur poeti ka ditur ta saldojë mendimin e fjalën
me yje e flokë të mëndafshta, duke bërë thirrje për të
hapur fletët e librave e sidomos aty ku është shkruar
poezia. Më konkretisht e zbërthen te poezia “ **Sërish
po të them**”.

.....
**“ Ke sa të duash disa lloje poezish
Shfletoi librat e poetëve të shthurur;
Që për dashuri thurën vargje
Duke i zbritur yjet në flokët e tua të mëndafshta”.**
...Kurse në poezinë përmbyllëse të ciklit të dytë, midis
të tjerash shkruan edhe këto vargje te poezia **“ Ku të
gjej pak dyllë ”...!**
**“Sonte s’kalon asnjë çast
Pa dëgjuar në thellësi të lumit,
Zërin e heshtur të një fluturë.**

**Nata sillet rreth qiriut,
Kurse pesha e saj
Me të dy këmbët shkeli mbi ëndrrën time”.**

.....
**“Çfarë të bëjë me këto duar vetmie
Si t’i mbledh në këtë natë
Këta krih të djegur të fluturave ”.**

.....
Në ciklin e tretë , si një kambanë që dëgjohej nga
thellësia e shekujve deri në ditët e sotme ajo
drithërimë e frikshme me hijet e mendimeve që
kërkon diçka të prekë apo të marrë me vrullin e saj
drejt gjoksit eshtëror të historisë. Dashuria vjen si një
sirenë dhe zgjat duart drejt qiellit për të kapur yjet e
dritën e tyre për ta bërë fjalën e shpirtit të këndojë,
zëri të kumbojë me melodinë e zogjve të pranverës,
dhe hija të kthehet në dritë vezulluese drejtë shpirtit

tonë. Kushti kryesor është që dashuria të mbizotërojë kudo, këtu qëndron edhe emblema e poezive të poetit Adem Zaplluzha.

E konkretizojmë me vargje nga poezia **“Dashuria”**

**Dashuria nuk është mollë,
Që sa herë do ta kafshosh
Ajo është diçka tejet e hollë
Kur te buzët e afrosh.**

**Është një degë me bisqe shpirti
Rritet në mal në lumë e në det,
Si dielli i parë kur më shndriti
Pa të njeriu është i shkretë.
...Ose tek poezia “ I ngjan zërit të sirenave ”**

.....
**“Ajo i zgjate duart kah qielli
Trupi i dridhej
Si druri në furtunë.
Nga sytë e saj lindte dielli
Ethshëm shikonte hapësirën e pafund.**

**Diku te mjegullat
I varte këngët,
Zëri i saj
I ngjante zërit të sirenave
Pa të sot dita sa më duket e mangët”**

Dhe në mbyllje autori i këtij libri Adem Zaplluzha në librin **“Një dry prej dylli ”** na jep mesazhe të qarta me

anën e vargut poetik që për lexuesin ato do mbeten gjithmonë në memorien e tij.

Vargje nga poezia **“Mbi flokët e mëndafshta të tokës”**

.....
“ Pa e lëshuar grepin e gjashtë

Mbi togje yjesh fluturuan dy pëllumba:

Me nga një bisk trëndafili

Nata mu duk në atë moment

Si nusja më e bukur e atdheut.

Pa e lëshuar grepin e shtatë

Shtatë herë i dëgjova thirrmat e qiellit;

Për shtatë ditë dhe shtatë net

Mbi flokët e mëndafshta të tokës

Ra një shi i vaktë e i kristaltë ”.

Në përmbyllje të mendimeve tona vlerësuese rreth këtij vëllimi të ri të poetik të autorit Adem Zaplluzha, na mbetet për t’i thënë fjalët e kristalta zemre për gjerdanin e vargjeve poetike të cilat janë me të vërtet si fije mëndafshi .

Xhevahir Cirongu

Poet – Durrës, maj 2015

Një dry prej dylli

Cikli i parë

BUNACA E PËRGJUMUR

Moli veshur me pantallona të bardha,
U ngjan marinarëve të dehur
Larg në thellësinë e përgjumur
Përkunden fanarët e heshtjes..!

Hijet e natës sonte duken,
Si penjtë e këputur
Të fijeve të argjendit,
Që ngjajnë me rrjetën e merimangës.

Pulëbardhat çukitin
Nëpër dritaret e anijeve të përmbytura.
Zëri i trishtuar i ujit
Dëgjohet diku larg në Mesdhe.

Një peshk i ngordhur në tas konserve
Para pak kohe,
Zuri frikshëm të llamburiste
Nëpër dunat e dallgëve të zhubravitura.

Bunaca e përgjumur
Numëron çastet e fundit të kësaj nate.
Edhe pak kohë ka mbetur
Derisa të hapen portat e mbyllura të ujit.

NJË DRY PREJ DYLLI

Një dry prej dylli
I ka mbyllur të gjitha kashelashat.
Në një tas të metaltë konserve
Asnjë anije e përhitur
S'mund të hyjë sonte në këtë liman.

Po bie shiu i çmendur i pranverës,
Vetëm zëri i shthurur i natës
E cila tundet në largësi.
Mund të matet sonte
Me thellësitë e tasave të ndryshkur.

Bunaca e përgjumur
I përgjon lehjet e qenve të dehur
Fanari dënes i gjunjëzuar,
Në sytë e vdekur të molit
Mbinë dy bisqe të njoma dafine.

NUK DËGJOHEN MË SERENATAT

Nëpër xhepat e grisura të erës
I humba duart e plagosura të fjalëve.
Dita ishte e gjatë,
Nën muranat e lagjes
Ishin mbledhur kandrat e të gjitha llojeve.

Vetëm këtu mund të dëgjohen
Të lehurat e natës!
Kush nuk leh sonte në këto çaste
Hëna e fundosur në pellgun e qiellit
Me të dy duart i mbyllë plasaritjet e mureve.

Nën pemët e kopshtit të djegur
S'dëgjohen më serenatat..!
Vetëm gjethet e fishkura sonte fërshëllejnë,
Fërshëllejnë një melodi të vjetër
Mbi pentagramin e grisur, dënes violina.

Prishtinë, 22 prill 2015

OXHAKU GJYSMË I SHEMBUR

Nëpër muret e rrënuara
Kanë mbetur vetëm plagët...,
Dhe shenjat e gishtërinjve
Një dritare e thyer
Nuk mbyllet më asnjëherë.

Si një fil i plagosur,- çatia merr frymë
Nga trarët e shkrumbuar
Pikon gjaku i zi.
Oxhaku gjysmë i shembur
I përcjell gjestet e çmendura të lukunive.

Nën pemët e kopshtit të dhunuar
Si flamujt e pikëllimit valojnë,
Pjesët e një fustani të grisur
Buzë greminës së mendjes
Dënes mbrëmja e plagosur në shpirt.

Kush ishin ato bisha të shëmtuara,
Që kaq mizorisht dhunuan shpirtin e qëndresës?
Një vajzë sy turbullt adoleshente
Shikonte në perëndim
Si fundosej dielli i saj i përdhunuar.

MBI TEPEN E LËNDUAR

Kudo mbetën shtigjet e hapura
Nëpër plasaritjet e mendjes,
Si katrani i zi pikon trishtimi
Si në Jug ashtu edhe në Veri
Çmendej furtuna e zezë çnjerëzore!

Flokët e kresë s'po zënë vend
Mbi tepen e lënduar,
Nga shpirti kafshuar i vashës
Vrullshëm buron
Një urrejtje e padëgjuar deri më sot.

Lumenjtë e mendjes po vërshojnë,
Po vërshojnë ledheve të vuajtjes...
Tok me fustanet e grisura
Një etje për jetë zgjohet
Si kapakët e dritareve hapen sytë.

Lukuni bishash të tërbuara
E të dehura deri në çmendi!?
Shikojnë filizat e një druri të kalbur
Shikojnë se si bien gjethet e plagosura
Mbi shpirtin e vrarë të fëmijërisë.

KUSH ISHIN ATA CERBER

Gjërat si ngjallat sonte më shkasin,
Nga duart e thyera.
Po ashtu shkasin edhe ditët e plagosura
Si mund të shërohet bari
I shkelur nga thundrat e helmuar të sorrakëve.

Një nuse e ve mban në kokë
Shaminë e saj të zezë,
I fsheh trishtimet te një çasti e çnderuar.
Hëna atë ditë mbeti e stepur
E stepur nga soji i fëlliqur njerëzor.

Një nuse dhe një shami e zezë
Ecin ngjizur rrugëve..!
Pas tyre ecën edhe trishtimi
Kush ishin ata cerberë
Që në pikë të ditës vranë shpirtin e pafajësisë.

MËNGJESI I KLONUAR NË STERRË

Mbi zhurin e përskuqur
Shoh njollat e një krimi bizar.
Në kopshtin e shkollës
S'ndalen hingëllimat e kuajve.

Hapen dhe mbyllen dyert
Sërish hapen,
Bozhuret kanë mbetur pa ngjyrë
Kudo mbisundon ajo e gjakut.

Në buzët e një fëmije
Si lulja e pranverës çelë trishtimi;
Mëngjesi i klonuar në sterrë
Me të dy duart e ditës i mbulon sytë.

SËRISH PO I NJËJTI SHI

Sa afër jemi sonte njëri me tjetrin
E sa larg njërin tjetrit;
Unë jam fundosur në vetmin time
Kurse ti një flutur e kaltër vallëzon në shi.

Diku në sfondin e imagjinuar
Ndjej buzëqeshjet e këputura të hapësirës.
Era i lan duart
Me lotin e trishtë të mëngjesit!

Kjo heshtje vrastare
Po luan me mua si macja me miun.
Çfarë të bëjë sonte me vetveten time
Kur askujt më s'mund t'i besoj.

Sërish po i njëjti shi
Troket në dritaret me xhamat e thyera;
Një trishtil i plagosur
I lidh plagët e një stine të vrarë.

KURSE SHIU SI PËR INAT

Shiu i mërzitshëm i vjeshtës
Çukit nëpër sytë e lodhur të punëtorëve;
Nga puna e mërzitshme kthehen burrat
Taverna tash më me xhama të thyera
Kotet në tymin e dendur të mbrëmjes.

Nëpër stolat me mbulesa të papastra
Vrapojnë bubuzhelet..!
Një gotë e dehur tundet nën tavolinë
Muzika e shthurur e një cigani plak
Shkel mbi flokët e thinjura të mbrëmjes.

Si në ndonjë ëndërr të trishtë,
Nga kupa e qiellit këputen yjet
Një nga një lëshohen pingul edhe meteorët.
Mjegullat e plumbta,- zënë frymën mbrëmjes
Orët e liga të maleve po u bien daulleve.

Zërat akoma nuk kanë pushuar
Nga shushurimat e gjetheve të zverdhura.
Formohen disa zëra monotone,
Kurse shiu si për inat e mban ison
E një kohe që kurrresi të përfundojë.

ZGJON MËNGJESIN E PËRGJUMUR

Nëpër rrugicat e ngushta
Dëgjoj zëra të lënduar fëmijësh;
Brenda dyerve të mbyllura
Nuk dëgjohet zë njeriu
Vetëm era rrapëllon në dyert e thyera.

Mbi kulmet e mbuluara me rrasa
Mjaullimat e maceve bëjnë banjë dielli;
Një gjel e metaltë zgjohej pak si vonë
Dhe me një zë prej teneqeje
Zgjon mëngjesin e përgjumur.

Tërmal lagjes së evgjitëve
Punëtorët e krahut,
Kthehen nga puna e lodhshme.
Kurse tatëpjetë të së njëjtës lagje
Njerëzit me zare nëpër xhepa ja nisin punës.

Po jetojmë në një kohë asnjëse:
Nuk dimë të dallojmë kur është mbrëmja.
Dhe cili këndes e zgjon mëngjesin
Dielli herë lind në lindje, e herë në perëndim
Kjo kohë e mjegullt me gjini të dyshimtë.

Prishtinë, 23 prill 2015

NJË HIJE E VERDHË BIZARE

Tani kam mbetur kalli i vetmuar
Nga dhembjet e përlotura të viteve.
Çurgojnë çastet e së kaluarës...
Miq të që i njihja dikur dhe më njihnin
Kanë marrë një udhë të gjatë.
Secili udhëton për ne Parajsë ose në Ferr
Udhëton me mëkatin e vet në ballë.

Kaloj nëpër zbrazëtit e boshatisura
Të rrugëve të fëmijërisë;
Askush pranë meje në këto çaste
Përpos vetmisë vrastare,
Dhe fluturave
Që e kanë humbur rrugën
Në shpirtin e djegur të qiriut.

Dy njerëz të pa njohur
Kalojnë andej trotuarit të kallkantë:
Një hije e verdhë bizare
Kundërmon si lagështit e mureve.
Dyqanet me drita të kuqe tundin flamujt
E betejave tani më të humbura,
Një sorrak i bardhë
U krakëllin plepave buzë Lumëbardhit.

VARKAT E SËMURA TË KUJTESËS

Një njeri i madh gjigand
Pa formë,
Ecën nëpër tërmalet e kujtesës
Zogjtë e hutuar s'ndalen në asnjë pemë.

Diku larg pandërprerë dëgjohet
Një fërshëllimë e trishtuar prej ere,
Deti i çmendur i rinisë i përkund
Varkat e sëmura të kujtesës.

Moli si përherë me një gotë të dehur
I pret anijet e fundosura;
I pret edhe vegimet e marinarëve
Që asnjëherë nuk kthehen në liman.

Disa zjarre po duken në brendi të detit,
Askush nuk di a thua vallë po kallet uji
Ose këto drita fosforeshente
Po lindin nga brinjët e anijeve të fundosura.

Gjithsesi zjarret nuk kanë të ndalur...,
Kurse moli dinak
Për çdo ditë i përsërit refrenet e fanarëve
Këndon si deti këngën e bunacës së përmytur!

MBI KËTË TOKË TË ZVERDHUR

Përpos drynave të dylltë
Nuk shoh njeri të gjallë,
Këndeji pari
Paskan vdekur edhe arkivolet!

Kjo portë e madhe,
Që nuk mbyllet asnjëherë
Sot për të qenkan mbështetur
Duajt e kalbur të thekrës.

Asnjëri nuk i çelë dyert e heshtura
Të mollëve,
Në shenjë proteste
Nuk hapen as portat e yjeve.

Mes zërit dhe rrënjës shoh disa lloje pykash
Këtu më nuk paska mbetur njerëz;
Vetëm dora e rënd e vetmisë
Llamburit në detin e shpresave.

Nëpër të çarat e mureve
I lexoj biografitë e kandrave,
Një duhmë e rënd prej ere
Kundërmon nëpër dhomat e fjetjes.

2.

Me vite të tëra
Ajri nuk ka depërtuar korridoreve.
Kjo frymë e acartë
Derdhet ullukëve të çatisë së shembur.

Edhe kopshtet tok me pemët
U ngjajnë këtyre muranave:
U ngjajnë gurëve
S'merren me asnjë lloj pantomime.

Këtu kishte dikur gjethe të argjendta
Kurse sot mbi këtë tokë të zverdhur.
Paska zënë vend
Kjo vdekje e bardhë njerëzore.

MBETËN PENG I KUJTESËS

Po që se e pranon vdekjen
Ti që në fillim të rrugës,
Je një hije e vdekur.
Një tel i hollë argjendi
Mbrëmë u këput nga kitara e trishtimit.

Sonte do të këndojmë,
Do hamë dhe do pimë në duet.
Vdekja nuk vjen në lagjen tonë,
Sepse vdesin vetëm ata
Që mendojnë për vdekjen.

Nga majat e mjegullave
Si të çmendura zbresin,
Ato pak vrizma të lodhura
Prej shiu të vakët
Zbresin me tingujt e kitarës së shurdhtë.

Hije të ndryshkura që në fillim të rrugës
Mbetën peng i kujtesës;
Ne patëm edhe net më të këqija
Kur na i censuruan këngët
Që i këndonim për t'i shëruar plagët e atdheut.

ME KALIN TIM PREJ DRURI

Thonë se ishte një ditë e turbullt,
Pranvera erdhi më herët
Me syze të errëta.

Ti nuk më besove
Kur ta rrëfeva ëndrrën!
Duart e mermerta të lisave
Ngjanin me statujat e Apolonisë.

Me kalin tim prej druri
Për herë të parë kalërova,
Nëpër trojet e grabitura të atdheut.

Shiu ishte aq i çmendur
Sa që i zbrit në tokë,
Të gjitha tjegullat e pjekura.
Një kumri e verbët
Gjatë tërë ditës mbeti e etur në shtrojerë.

Në shtatë lagje të shtatë fiseve
U dëgjuan thirrmat e shpresës.
Rrugëve kalonin kolona njerëzish prej kartoni
Ushtarë dezertorë zbritnin dhiareve;
Fëmijët ngulur nëpër kryqe
I këndonin psalmet e Solomonit.

2.

Ishte stina e ardhjeve
Dhe ajo e ikjeve..!
Njerëzit e lagjes sime
Nuk u përngjanin më njerëzve
Artikulonin disa lloje zërash të huaja.

Pantomima ishte një zeje e re
Posa e zbuluar,
Sa që drurët filluan
Nga një nostalgji e largët
Të flasin jerm si njerëzit.

NË KËTË SHUMËSI TË YJEVE

Sonte nuk kam nevojë
Për asgjë;
Aq jam i mbushur
Sa që do pëlcas nga dashuria.

Prekmi flokët të lutem
Prekmi ,
Edhe duart e mia prej shiu.
Kjo natë e bukur
Qenka e lindur për ne të dy.

Në këtë shumësi të yjeve
Shoh se si një yllesh,
Lëshon spirancën e dashurisë
Në qenien time të vetmuar.

NESËR LE TË QAJNË DERI NË MBRËMJE

S'do të rri sonte aq shumë
Kam frikë!
Tepër frikësohem
Se do të më shohin mollët
Me lot lumenjsh në sy.

Më kuptoni!?
Nuk dua të qaj sonte
Këto plasaritje të ndijimeve.
Ngjajnë me gjethet e grimcuara
Të ëndrrës së krimbit të mëndafshit.

Me duart e lënduara të erës
Dua t'i mbylli njëherë e përgjithmonë;
Që të dy sytë
Përse të qaj sonte
S'dua të ua prishi qejfin pemëve.

Do bie në gjumë para të gjithëve
Jo që se frikësohem,
Por kam nevojë të më pushojnë sytë
Nesër nëse donë
Le të qajnë drurët deri në mbrëmje.

LOTI YT ISHTE SI LOT PJERGULLE

Nuk di e kujt është kjo natë,
Kjo formë e përsosur e hijes.
Më duket si shigjetë e argjendtë
Nën qerpikun tënd të djathtë.

Më tha se ti nuk ke lot,
E përse dënese mbrëmë në duet me erën.
Megjithatë i përngjaje pemëve
Loti yt ishte si lot pjergulle.

Nën rrënjët e manit të egër
Zbuluam fshehtësitë e kërmijve.
Kudo shenja autostradash të lëngëta
Kudo dashuri mes yjeve moj yllësh!

RRËNJA E NJË MOLLE

Nuk di, se cila dorë më mungonte
Atë ditë,
Por unë të ledhatoja vetëm me njërën.
Të shikoja me njërin sy,
Puthjet tona
Nuk ngjanin me puthjet e njeriut.

As era nuk e kishte trajtën e saj,
Nëpër rrënjët e mjegullave
Fshiheshin vetëtimat.
Na thanë se për herë të parë
Sonte mungojnë,
Kalorësit e bubullimave.

Nuk kishim asnjë arsye të mos besojmë
Sa herë që i preknim pemët;
Më së shumti shkundeshin mollët
Ishte koha e shkundjeve
Dhe e mollëve të pjekura.

Një ditë isha sipërfaqe kopshti
Kurse ditën tjetër
Rrënja e një molle.
Herë këndoja si kitare e thyer,
E herë si një violinë e përsosur.

E VRANË EDHE LEHJEN E QENIT

Pas shpine një mur i rrënuar
Dera e dhomës,
Shpuar me shtatë plumba.
Kush e vrau qetësinë e llahtarshme?
Heshtja tinëzare
I shkund frytet e papjekura të pemëve.

E vranë edhe lehjen e qenit
Me shtatë krisma;
Plagosën kryqin e ngulur
Në varrin tim të vithisur.
Askurrë nuk u kuptua
Se nga cila anë erdhën zërat e vdekjes.

I prekim plasaritjet e ngrira
Të mureve,
Nga të qarat e tavanit pikon sterra.
Drita asnjëherë s'ka banuar këtu
Kjo lagështi e acartë,
I ngjanë një ëndrrë të papërfunduar.

Prishtinë, 24 prill 2015

SFINKSI I LANTE SYTË

Sytë dhe duart e mbushura me gjethe
Shikonin horizontin kah zhdukej;
Dielli si një copë shkëmbi në largësi
Ngjante një kardinali të ulur,
I ngjante një sfinksi prej mermeri.

Ose s'mund të krahasohej me asgjë:
Qëndronte mbi një muranë të dyshimtë
Me shikime të akullta
Nuk i largonte sytë e kaltër,
Nga një copë e grisur prej pergamene.

Ishte pranvera e hershme
Trajta e gjelbërimit orë e çast ndryshonin.
Nën degët e shëlgjeve të pikëlluara
Rritej një lloj druri
Me gjethe pa trajta dhe simetri.

Sa më shumë rritej druri
Aq më shumë largohej horizonti.
Shiu imcak veç e bënte të vetin
Me lotin e dhembjes së barit
Sfinksi i lante sytë e përlotura të erës.

SADO QË I PËRSHPEJTOJ HAPAT

Përpara syve të mi një udhë e gjatë
Sado që të ngutem,
Edhe më shumë zgjatet rruga
Zgjatet në mënyrë asimetrike.

Kokëfortësia ime s'di të ndalet
S'ndalet as ikja e rrugës,
Ecin dy hije dhe një bastun
Shkojnë në takimin e së nesërmes.

Një ecje e çmendur nën hapat e erës
Zhuri i përsququr vuan nga etja;
Në hapësirën e paskajshme asnjë oazë
Sytë e mi shndërrohen në shkretëtirë.

Sado që i përshpejtoj hapat
Po me atë shpejtësi zgjatet rruga;
Edhe drurët e njomë ecin pas meje
Shkojnë të ballafaqohen me të nesërmen.

TAKIMI

Nëpër shpirtin e lopatave llamburit
Një varkë e vjetër
S'është në pyetje vetëm vetmia ime.
Por ajo vetmi e vetme
Që i përket lëkurës së çdokujt.

Sa herë që shkoj në takim me vdekjen
Para sysh më dalin gjyshërit;
Po ashtu edhe ata të vetmuar,
Por për dallim nga unë
Vijnë me nga një bastun prej dylli.

Kanë marrë një udhë të gjatë
E të kaltër,
Por nuk dinë se ku shkojnë.
Në takim me vetveten
Ose me asgjënë në hapësirën e errësuar.

Njeriu dhe vetmia ecin krah për krah
Gishtat pa eshtra.
Depërtojnë në shpirtin e ajrit të tymosur
Prekin vrizmën e parë të shiut
Shkojnë në takim me heshtjen e padukshme.

Ajo ishte në dhomën e saj

Cikli i dytë

GJYMTYRËT E LËNDUARA TË FJALIVE

S'ka mbetur më se për çfarë të flasim,
Fjalët as që kanë rëndësi
Në këtë kohë të brishtë.
Ne mund të ecim si somnambul
Prej një fjalie në labirintin tjetër
Të fjalisë së pathënë.

Çdo gjë mbrëmë morri fund
U shkundën deri në rrënjë,
Pemët e shartuara të kopshtit
Degët mbetën lakurique.
Çfarë do bëjë trungu
Pa frymëmarrje e mirëfilltë të erës.

Një zë i lashtë dhe i paqartë
Dëgjohet në brendësinë e tokës;
A thua janë zërat e lashtësisë?!
Ose mbrëmë meteorët e mendimeve
Si ushta të zeza
Lëshoheshin në parzmën e saj.

Lëshoheshin si bombat me hidrogjen,
Dhe i vranë fjalët
Gjymtyrët e lëduara të fjalive.
Kurrë më nuk u këndellën
Një plagë e hapur e gjelbërimit,
Po kullon nga shpirti i erës së plagosur.

TË JEM NJË PJESË E BARABARTË

Sa ndjehem anemik pranë statujave
I preki gjymtyrët e vdekur;
Askund asnjë pikë gjaku
Nga balli im i djersitur
Pikon si qumështi i hënës
Një djersë e ftohtë prej akulli.

Shikoj alenë e përmbushur me njerëz
Asnjëri nuk u përngjan statujave;
Ecin dhe bisedojnë pa ndijim
Kurse këto krijesa prej mermeri.
Kanë një frymëmarrje të jashtëzakonshme
Marrin frymë si gjethet e një peme të njomë.

Mbase dhimbshëm po na shikojnë
Nga sytë e tyre melankolikë,
Shkrepin qindra lloje shkëndijash
Ah, sa do isha i lumtur që në këto çaste!
Të jem një pjesë e barabartë
E këtyre statujave të qytetit tim.

I KLONOJNË NË KUAJ TË EGËR

Nëpër skutat periferike të mendjes
Tregtarët e çdo stine;
Shesin dhe blejnë gjëra të nevojshme
Dhe ato të panevojshme.

Kumbullave sivjet,
Një nga një po u thyhen degët
Kjo vjeshtë e bereqetshme..!
Domosdo do e zë vjeshtën e ardhshme.

Fëmijët e lagjes së besëlidhjes
Bishtat e fshesave të vjetra,
I klonojnë në kuaj të egër
Dhe gjatë tërë ditës kalërojnë lëndinave.

Shiu as breshri me rrebesh
Nuk u pengon hingëllimave;
Të kuajve të drunj të
Lehin edhe këndesat e metaltë mbi çatitë.

Kështu për çdo ditë
Kur vjeshta parakalon lagjes së sazexhinjve;
Fëmijët dalin rrugëve
Dhe presin me padurim kthimin e lejlekëve.

UNË SI KËMISHËN TIME E VESHA TURPIN

Ajo zhveshi lëkurën e saj të mëndafshtë,
Kurse unë me lëkurën time
I errësova dritaret,
Në çastin e parë
Dëgjohej vetëm zëzëllima e mizës
Kurse më vonë
Ulërimat s'ndaleshin në korridor.

Nga qeshja e saj i shkundi të gjitha stinët.
Unë shikoja me admirim
Lëkurën e djersitur të natës,
Mëngjesin e zuri një ekstazë
Mbi çatitë e rrënuara
Dëgjoheshin vetëm mjaullimat e mjegullave.

Unë si këmishën time e vesha turpin
Ajo me veshjen e saj nudo;
I provokonte meteorët me bisht
Po të jetoja
Edhe njëmijë vjet të tjerë
Një natë si kjo s'do të ndodhë më.

SA BËRA UDHË DERI TE TI

Sa bëra udhë deri te ti
Ti po aq vite
Largoheshe nga unë.
Ku t'i gjejmë duart tona
Nën cilën enigmë piqen stinët e dashurisë?

Kur i dëgjonim lehjet e yjeve
Qielli dukej nudo,
Hëna e veshur me një pallto të kuqe
Bredhte shëtitoreve
Bredhte si lakuriqtë e natës.

Nëpër telat elektrike
Pranë balonave,
I varëm fluturat e djegura
Nata ishte e zbrazët
Vetëm zëri i heshtjes,
Dëgjohej shëtitoreve të braktisura.

Nëpër ato rrugë të gjata
Ti nuk ishe askund
Po ashtu edhe unë;
Isha i humbur mes mjegullave
I përhumbur në vetvete
Duke ndjekur hijen time të nakatosur.

POR ÇFARË TË BËJMË PASTAJ

Deri te ëndrrat tona
Nuk ka njeri që mund t'i mat largësitë.
Ne ishim njëherë diku mes udhëve
Të zbrazët pa asnjë ëndërr.

Me ne ishte edhe egoja e jonë
Ajo e mjera deri në përsosmëri,
Që trokite në ndërgjegjen e dyshimtë
Ishim vetë ne me mëkatet tona.

Çfarë mund të themi për trishtilin
I cili nuk e ndal fluturimin;
E asnjë ëndrre
Aq shumë i përngjan mendimeve të erës!?

Një ditë domosdo do t'i mbërrimë,
Dhe do t'i tejkalojmë vegimet
Por çfarë të bëjmë pastaj
Kur mbesim pa asnjë ëndërr!

AJO ISHTE NË DHOMËN TIME

Nuk kam pasur mundësi
T'i shijoj pranverat e Tiranës!
Por nga vargu yt i brishtë
Për çdo mëngjes
Ajo ishte në dhomën time.

Asnjë herë nuk e zuri gjumi
Në sheshin Skënderbeu,
Era për çdo menatë
Tok me të
Këndon nga një serenatë.

Kjo stinë në Tiranë
Sa shumë ndryshon nga ajo e qytetit tim!
Po të mos ishe ti Përparim
Vargjet e mija
Do dënesnin me ngashërim.

Sa herë që vargjet e tua prej ashiku
Kalërojnë të mbathur hapësirave të paanë;
Në shpirtin tim,
Vargu im kryeneç
Ulet në një skutë dhe si kalama qanë.

SËRISH PO TË THEM

Nëse të dal nga mendja
Ti hape portalin e shpirtit,
Aty i ke të gjitha llojet e poezive
Lexoi sa të duash këto vargje.

Vetëm se të lutem
Nëse e do qetësinë tënde;
Mos shkel nëpër fushat
E minuara të baladave.

Po e bëre këtë, mos u kthe më mbrapa
Shfletoi librat e vjetër deri në fund;
Ku mund të gjesh baladat
E dasmorëve dhe të gurëve të vdekur!

Sërish po të them:
Mos gabo të shkelësh nëpër ato fusha,
Baladat tona janë të trishtuara
Mund të të bie pika duke i lexuar!

Ke sa të duash disa lloje poezish
Shfletoi librat e poetëve të shthurur;
Që për dashuri thurën vargje
Duke i zbritur yjet në flokët e tua të
mëndafshta.

ISHIN KALA PËR ÇDO PUSHTUES

Këto pemë e drurë
Nuk ekzistonin në këto anë,
Thonë se ishte një arenë e madhe
Ku loznin me shpata djemtë e fisit dardan.

As ushtat nuk pushuan t'i mprehin majat
Kalorësitë ishin të zot i kalëroni retë,
Me gjokset e tyre i ndalnin mjegullat
Ishin kala për pushtuesit dhe rrufetë.

Sa herë që kërkonte nevoja
Për atdhe u përngjanin vetëtimave;
Shndërroheshin në dragonj me flatra
Para së lindnin për atdhe vdisnin fushave.

Këtu mbi gurtë e kuq të kësaj toke krenare
I lënë eshtrat gjeneral të çmendur dhe kardinalë;
Mbetën gjithandej shkrepave fiset barbare
Dhe ata që kishin lindur me një fat fatal.

SA HERË QË ZGJOHESHIM MENATË

Sonte jam i trishtuar
I vrarë si gjethet e zverdhura të vjeshtës...!
Kjo shtrezë e acartë,
Paska rënë mbi flokët e një përroi
Mbase edhe paskam harruar
Dimrin e vjetshëm,
Përfundimisht desh më shfaroi.

Do pres edhe pak derisa në kopsht
Të piqen kumbullat.
Kjo stinë e mërrolur po frynë
Nga çdo anë,
Mbi gjokset e vashave kanë filluar
Të shtohen si dallgë dhembjet.

Kjo ecje ishte një udhëtim i gjatë
Mbi njëqind vjet shkelëm,
Nëpër monopate
E rrugë të kalldrëmta.
Sa herë që zgjoheshim në mëngjes
Trishtimi na ndiqte mes ëndrrave.

NGA GJOKSI I NJË MURANE

Më duket se ishte stina e lotëve
Qante e tërë lagja,
Qante edhe një fëmijë i trishtuar
Në barkun e nënës,
Nga gjoksi i një murane
U dëgjuam britmat e shekullit të kaluar.

As guri e druri i mështeknës,
Nuk i ndalën vajet
Trishtueshëm dëneste në mol.
Shelgu i pikëlluar,
Gati njëmijë vjet në këto anë
S'pushuan askurrë
Ngashërimet e trishtuara.

Ende nuk mejnë britmat e të gjallëve
Në maja të thikave qante era;
Një eklips shpirtëror
I përjetoi disa lloje tërmetesh
Ka aq shumë kohë e vite,
Që këndej nuk kaloi pranvera.

NËN PEMËT E THARA TË KOPSHTIT

Asnjëherë nuk kuptova
Përse atë natë u fsheh hëna!
Mos vallë u trishtua nga gjethet
Që shkundeshin nën degët e kalbura.

Binin ashtu siç bien shirat,
Dhe perënditë
Pranvera nuk e njohu verën
Po ashtu, edhe vjeshta dimrin.

Njerëzit ishin të çuditshëm
I thyen të gjitha pasqyrat;
S'deshën t'i krehin më flokët
Secili prej tyre i imitonte drurët.

Krimbin e mëndafshit e zuri gjumi dimëror
Atë stinë fjetën edhe manat e egra;
Nën pemët e thara të kopshtit
Mbiu një lloj bari për shërimin e shpirtrave.

ÇFARË DUHET TË BËJMË TJETËR

Nëse do vij një ditë koha
Që të zhduken mëngjeset;
Ne domosdo do të jemi të detyruar
Ta shpikim një tjetër kohë
Dhe një mbrëmje më fatlume.

Ose të kundërtën:
Nëse zhduken mbrëmjet
E dashnorët e yjeve i marrin malet.
Çfarë duhet të bëjmë tjetër
Përpos të shpikim një mëngjes të ri!

Prishtinë, 25 prill 2015

KU TË GJEJ PAK DYLLË

Sonte s'kalon asnjë çast
Pa dëgjuar në thellësi të lumit,
Zërin e heshtur të një fluturë.

Nata sillet rreth qiriut,
Kurse pesha e saj
Me të dy këmbët shkeli mbi ëndrrën time.

Në boshllëkun e dhomës
I shikoj dritaret
Në korridor veç kanë mbërritur të lehurat.

Çfarë të bëjë me këto duar vetmie
Si t'i mbledh në këtë natë
Këta krih të djegur të fluturave.

Si vaporët e përmytur më fundosen shpresat,
Vetëm një heshtje monotone
I thyen xhamat e përditshmërisë.

Nga oborri më vijnë zërat e një kohe,
Ku të gjej atë pak dyllë
T'i mbylli veshët e kësaj monotonie.

NJË HORIZONT I GJYMTUAR

Shtëpia ime maje kodre
Një horizont i gjymtuar;
I përcjellë mirazhet e përhumbura
Koha e larges së borxheve,
I ka tejkaluar të gjitha afatet e mundshme.

Mbi një tavolinë të vjetër
Dhe nëpër xhepa të grisura,
Me qindra fatura të papaguara
Aty janë faturat e të tjerëve ndaj meje
Dhe ato të mia ndaj të tjerëve.

Një fletë lëshim e zhubrosur nga burgu
Tani më nuk dihet se i kujt është!
A thua ishte i imi,
Ose i popullit tim të burgosur
Që rastësisht gjendet mbi këtë tryezë.

Mbase qenka fatura e paguar që më parë
Me fajet e të tjerëve,
Që dikur moti gjuajtën gurin
Duke e fshehur dorën,
Dhe e rëndoi shpirtin e thyer të një lisi
Por gjithsesi është një faturë e paguar.

SPITALI

I shikoj kontejnerët mbushur me fasha
Askush në këmbët e veta;
Spitali i shtrirë në shtrat përjeton
Grahmën e fundit të kësaj dite.

Disa turtuj të ikur nga kafazet,
Trishtueshëm po flenë
Mbi degët e një qershie të egër.

Netët janë të gjata e të largëta
Të ngarkuara me dhembje;
Kohë pas kohe dëgjohen
Ofshamat e padurueshme të dyerve.

Vetëm dritaret e hapura,
Marrin frymë si njerëzit
Merr frymë nga pak edhe bari i fishkur.

Orë e çast mbi shtatë shqisat e pacientëve
Shkelë zëri trishtuar i urgjencës.

...Nëpër shok dhoma
Zgjohen gjysmë të vdekurit!
Ngjan, që askush s'ka bë një sy gjumë
Personeli i dehur nga dhembja
I fërkon sytë e lodhur të agullimës.

ASNJË YLL SONTE NUK MA HAPI DERËN

Sonte po më vështron
Tërë dynjaja e shthurur;
Sytë më janë rritur tej mase
Djersët e akullta pikojnë nga flokët e ngrira.

Edhe dhembjet mortore durohen,
Por kjo qetësi e llahtarshme
Kurrsesi nuk mund durohet sonte
Vetëm kuisja e qenit dënes si fëmijë.

Nëpër degë trëndafilash
Paskan mbetur peng krahët e fluturave;
Asnjë ëndërr nuk më erdhi mbrëmë
Paskan filluar të më harrojnë njerëzit.

Si i çmendur trokita në portat e yjeve
Asnjë yll sonte nuk ma hapi derën,
Çfarë të bëjë me sterrën në sytë e mi
Nga të katër anët sonte po sulmon diabeti.

DO E SHALOJA SI KALIN E PAÇJERRË

Sikur të isha në këtë moment
Një pjesë miniaturale e këtij universi!
Do i mbushja xhepat e mia
Të zbrazëta,
Me të gjitha llojet e yjeve klandestin.

Hënës lakuriqe do ja gjeja një vend,
Dhe do e fshehja
Mes ëndrrave të mija
Kurse ariun polar
Do e shaloja si kalin e paçjerrë.

Ah sikur të isha sonte një magjistar
E të mund të klonohem;
Në ëndrrën tënde
Për herë të parë në jetë do kisha fjetur
Me gjumin e një fëmije të posa lindur.

SA HERË QË MUNGONIN TË RESHURAT

Sa me dashuri ai njeri i shikonte pemët
Shkundte pluhurin e gjetheve;
Dhe gjatë tërë kohës
Bisedonte me fluturat në kopsht.

Sa herë që mungonin të reshurat
Ai me lotët e pikëllimit i ushqente rrënjët;
Në kushtet e papërshtatshme atmosferike
I mësonte gjethet si të marrin frymë.

Njeriu që i donte zogjtë dhe fluturimet
Një ditë edhe vetë u shndërruan në zog;
Dhe një mëngjes herët
Fluturoi në hapësirë me zogjtë e tjerë.

E kërkua kudo nëpër kopshte
Nuk lëmë vend pa e hulumtuar,
Por ai njeri i mirë
Tani veç ishte mes pëllumbave të qiellit.

POR TË TILLË MË BËTË JU

Nuk di se kush më bëri kriminel,
Por gjithsesi
Aspak s'kam faj
S'jam mësuar në jetë të gjunjëzohem.

Unë vetëm mund të kërkoj ndjesë,
Nëse më pranohet
Por të tillë më bëtë ju
Se jeni dhe ishit më zi se unë!

Së pari më mësuat ta vras një zog,
Sepse isha i uritur.
Më pastaj u mësove të vras
Edhe sojin e juaj të pistë.

Unë jam vetë dora dhe pjella e juaj
Nëse duhet të dënohet dikush;
Sa me kënaqësi kishte pranuar gijotina
Qafën e juaj të dhjamosur.

NUK DËGJOHET ASNJË ZË NJERIU

Perdet e gjata dhe të vrugëta
Tashmë i paskan ngrënë mola;
Duken si anijet e mbetura pengë
Në dhembjen e një limani të rrënuar.

Fanarët herë i kyçin e herë i shkyçin
Dritat e një nate me furtunë,
Peshkatarët në mungesë të peshqve të freskët
I hapin tasat e metaltë të konservave.

Një shtjellë prej dallge të tërbuar
I rreh dritaret e hapura në stacionin e molit;
Nata e verbët mbi dunat e trishtimi të valëve
Si peshku i ngordhur rri kacule pranë bregut.

Nuk dëgjohet asnjë zë njeriu!?...
Si përmendoret kanë heshtur zërat e natës
Qetësia mortore ngjanë me zëzëllimën e mizës
Diku në fund të lagjes këndojnë evgjitët e
dehur.

Më pastaj bie një tjetër heshtje e madhe,
Secili njeri imiton statujën e vetë
Te xhamia e bajrakut afër gurit të varrit.
Presin disa qivur të mbështetur te muranat

SËRISH DY ZAMBAK I MBAJ NË DORË

Në pasqyrën e ujit shoh dy njerëz
Njëri më buzëqesh;
Kurse tjetri me vret me shikime të vëngërta
Sa herë që dridhen tallazet mbi ujë
M'i përkujtojnë telat e këputura të kitarës.

Sërish shikoj përtej molekulave të ujit
Një thellësi e dyshimtë;
Si vegimi i fëmijërisë më del para sysh
Mbi kokën time në hapësirën e prushtë
Notojnë disa yje të këputur nga kupa e qiellit.

I mbaj në dorë dy lloje zambakësh të Prizrenit
Parasysh më paraqiten kalorësit dardanë;
Më paraqiten dhe i shoh imazhet e betejave
Askund nuk duket fundi i fitores,
Askund nuk i shihet fillimi i humbjes.

Sërish dy zambakë i mbaj në dorë
Dy zambakë si dy flamur të fitores;
Afrohet një ushtar si nusen i puth zambakët.
Tjetri në maje të ushtës vendos një bozhur
Dy ushtarë me dy zambakë atë ditë festuan
fitoren.

ËNDRRAT E PAREALIZUARA

Beteja e pafilluar s'mund ta ketë asnjëherë
Mbarimin e saj.

Një përfundim i tillë as që ekziston
Tek e fundit,
Pa i hap dyert s'kemi se si t'i mbyllim.

Ishte një herë moti një natë e hareshme
Kështu fillojnë përrallat;
Me përfundimet tragjikomike
Nisin të zënë fill,
Ëndrrat e parealizuara.

Një natë e ngarkuar me hingëllima
Vrapimet e kuajve të egër;
I tejkalojnë parashikimet e meteorologëve
Shtreza e kuqe,
Mbuloi kajsishtat e pjekura.

Dimri sivjet ishte një nocion i ngrirë për ne
Nën çatitë e rrënuara;
Si fëmijët endacakë
Filluan të protestonin kallkanët.
Bardhësia e stinës shtroi çarçafin e mortit!

PËRSE PRA GJITHË KY DIMËR

Thonë të tjerët se dikur ishte
Një pranverë e bukur këtu;
Përse pra gjithë ky dimër
Në këtë vapë kaq të madhe.
I shikoj zogjtë e plagosur nëpër pemë,
Degët e thyera si njerëzit marrin frymë.

Unë nuk di se nga na erdhën lejlekët..!/?
Duart e mia,
U ngjajnë pemëve pa fryte
Si ta përqafojë stinën
Kur kaq shumë dhembje.
Po kam në shpirtin e lënduar
Era e vjeshtës posa doli nga amullia.

Ne deshëm ose jo gjërat në natyrë
E kanë rrjedhën e vet,
Për çdo ditë nga pak
Varfërohem e mbesim pa tokë.
Mbesim pa shpresën tonë të mundshme,
Që të marrim erë luleve
Kështu që po ja zëmë frymëmarrjen vetvetes.

KËTU JANË TË VETMUARA EDHE PEMËT

Sa herë që kaloj nëpër rrugën
E azilit të pleqve;
Si të gërvishturat nëpër teneqe
I dëgjoj kollitjet e thella të erës.

Nëpër këtë mëhallë të harruar
S'kalojnë as qentë endacakë;
Rrugëve shoh
Vetëm bastunët me pallto të grisura.

Përpos këmishëve të arnuara
Dallohen edhe hapat e lodhura,
E të dërmuara të pleqve
Dhe ato të plakave me nalla të drunjtë.

Këtu janë të vetmuara edhe pemët
Asnjë zog s'ndalet të pushojë,
Ndoshta kanë kuptuar edhe ata
Se s'kanë se pse të ndalen pranë kësaj vetmie.

PËRBIROHEJ NËPËR ÇDO STINË

Ecja e tij e madhërishme
I ngjante asaj të përmendores.
Kishte një pamje të mermertë,
Nga sytë e tij të kallkantë
Buronin lumenjtë e shirave të vdekur.

Pamjen e kishte pa asnjë formë
Herë i ngjante lisit në stuhi;
E herë shëlgut të pikëlluar
Thonë se...,
Si një stërgjysh i largët i ngjante dimrit.

Përbirohej nëpër çdo stinë,
Si urithi i murrme gërryente
Palcën e lënduar të tokës.
Kur nga acari çmendeshin dimrat
E shihnin me një pallto prej bryme.

Sa herë që rrebeshet trokitnin te pemët
Ai e njihte për bukuri;
Artin dhe instinktin e qëndresës
Si gjarpri nën gur lëshonte lëkurën e vet
Dhe dukej si rrapi i veshur me xhamadan.

MË DUKET SE KANË NJË TJETËR QËNDRESË

Sa më shumë që i prekim orenditë
Në shpirtin e dhomës...,
Dyert dhe dritaret humbin kuptimin
Duken më të ftohta
Mbase krahasohen me kallkanët në janar.

Sa herë që e mbyllim njëërën dritare
Ajo tjetra hapet përballë saj;
Dyert dhe pragjet prej guri
Më duket se,
Kanë një tjetër qëndresë.

Ngjajnë me njerëzit e këtyre maleve,
Nëpër monopate duken si arinjtë.
Po u paraqitën
Shtjellat e zeza të tufaneve
Kurdoherë për atdhe flijojnë dashurinë.

NDALESHIN NJERËZIT NËN BALLKON

Nën një penxhere të vockël
Dy pëllumba;
Dukeshin si dy njerëz të rritur..!
Aq bukur e kishin mësuar pantomimën
Sa që me orë të tëra,
Ndaleshin njerëzit nën ballkon,
Dhe i shikonin ato lëvizje të përsosura.

As dimri i acartë,
E as vapa e padurueshme
Nuk ishin në gjendje
Me ua prish idilin e çasteve.
Pa dëshirën e tyre ajo dritare u rritë;
Po ashtu edhe dashuria
Si uragan shpërtheu përtej mureve.

Kohë pas kohe ndaleshin njerëzit
Ndaleshin dhe shikonin,
Lulëzimin e një peme gjigande.
Ajo rritej si fasulja magjike
Derisa një ditë
Doli faqebardhë mbi majat e mjegullave.

Prishtinë, 26, prill 2015

I NGJAN NJË VAJZE TË BUKUR SHQIPTARE

Askush nuk di se në cilin vend
Të putha atë natë,
U puthëm në çastin më hyjnor
Ti i përngjaje fluturës së djegur
Dridheshe si teli pestë i kitarës.

Nën gjuhë kishe një bisk trëndafili,
Ose mua më dukej ashtu.
Por gjithsesi...,
I përngjaje zanave të baladave tona
Ishe flutur e kaluar fluturave.

Kjo enigmë e puthjes
Vazhdoi edhe netëve të tjera;
Në kërthizën e hënës i mbollëm plepat.
Sa bukur këndonin yjet atë natë
Edhe bjeshkët respektonin frymëmarrjen
tënde!?

Ende sot të shoh se si dridhesh
Ndonjëherë ngjanë me frymëmarrjen e bletës.
E ndonjëherë s'mund të krahasoj
Me frymëmarrje e asnjë jashtëtokësori
I ngjan një vajze të bukur shqiptare!

*Kur derdhen hijet e mendimeve
Cikli i tretë*

TË THASHË SE NË JUG TË PRET NJË NËNË

O malli im i pashuar
Mos heshtë si kjo bjeshkë e çmendur;
Kyçi dritat e shpresës
Kyçe mendjen dhe ik nga këtu
Diku në jug të pret vendlindja e zhuritur.

Të presin enigmat e lashta shqiptare
Me mija njerëz,
Dhe me qindra varre
Të pret një nënë e kërrusur te dera
Të pret pragu i kalbur Kaherë.

O malli im i pashuar asnjëherë
Ndizi motorët e mendjes...!
Të thashë se në jug të pret një nënë
Çatia e rrënuar nga zjarret e mëdha
Të pret fisi dhe gjaku yt dardan.

DASHURIA

Dashuria nuk është mollë,
Që sa herë do ta kafshosh
Ajo është diçka tejet e hollë
Kur te buzët e afrosh.

Është një degë me bisqe shpirti
Rritet në mal në lumë e në det,
Si dielli i parë kur më shndriti
Pa të njeriu është i shkretë.

ZBUTËSJA E KUAJVE TË PAÇJERRË

Të thashë atë ditë
Se ne tepër vonë u takuam.
Ka qenë dashtë
Të takohemi para lindjes sonë
Kujt i nevojiten këto çaste pas vdekjes.

Një herë e një ditë të lumtur
Kur hijet ishin si flokët e argjendta;
Të hënës lozonjare.
Kurse sot ngjajnë me mjegullat e plumbta,
Të një shpirti të zymtë!

Shumë vonë të kuptova
Se ti ishe një enigmë e pazgjidhur;
Nga duart tua të mishta
Për çdo ditë shpërthejnë lastarët
Dhe bisqet më të holla të kujtimeve.

Fjala e jote mendja dhe shikimi yt
Janë gjethe!
Që rriten në shpirtin e virgjër të malit
Zonjë e bimëve në dimër e verë,
Det i paskajshëm në hapësirë
Zbutësja e kuajve të paçjerrë.

Sytë e tu si sy safiri
Netëve sterrë përherë shkëlqejnë;
Edhe nga skutat
Tej të largëta të shikimeve
Zemrat djaloshare i rrëmbejnë.

I NGJANTE ZËRIT TË SIRENAVE

Ajo i zgjate duart kah qielli
Trupi i dridhej
Si druri në furtunë.
Nga sytë e saj lindte dielli
Ethshëm shikonte hapësirën e pafund.

Diku te mjegullat
I varte këngët,
Zëri i saj
I ngjante zërit të sirenave
Pa të sot dita sa më duket e mangët.

Meteorët i përcejellë me mallëngjim
Kah qielli lakuriq sytë i drejton
Ulet mbi varrin e vet,
Dhe dënes me trishtim
Pastaj mbi të
Një zambak të zi lëshon.

KUR DERDHEN HIJET E MENDIMEVE

Nganjëherë nëpër kokën time
Derdhen hijet e mendimeve,
Derdhen...
Si shirat nëpër ullukët e metaltë.
Pas dyerve të mëdha
Nuk pushojnë as të lehurat e qenve.

Një zë asnjans zvarritet nga mali
Hijet e verdha fshihen pas drurëve;
Të lehurat e gjetheve
Më nuk prajnë,
Nëpër përroin e djajve
Tashmë kalojnë djajtë e rinj.

Sa herë që bie shi në qytetin tim
Këndesi i zgjon faltoret e përgjumura.
Zgjohen edhe profetët
E të gjitha feve
Një diell pak më ndryshe se herëve të tjera.
Si një copë e përskuqur zjarri
I ndez qirinjtë e dhembjeve.

2.

Kudo mallkime të zeza,
Dhe të dyshimta prej hijeve
Në qytetin e varreve
Nuk ndalen vallet e kufomave.

Nëpër rrugë kryqet i djegin flamujt
Në horizont shpërfaqen;
Fluturat e kallura flakë
Drurët e kalbur veç kanë filluar.
Të konvertohen në kortezhe të pafundme..!

ARKIVOLE ME NGJYRË TË ATDHEUT

Tashmë zogjtë e kaltër
Po kthehen nga perëndimi;
Po kthehen
Me nga një krah të thyer,
Nëpër metropolet e huaj
I harruan edhe puthjet e para.

Po kthehen me nga një plagë
Secili në shpirtin e vet;
I ka skalitur kujtimet e fëmijërisë.
Po kthehen
Por as që kanë me kë të takohen.

Ata që i kanë njohur më herët
Tani më nuk janë mes të gjallëve;
Kanë shkuar pas zogjve shtegtarë
Përtej nëntë qiejve
Fluturuan pas gjyshërve të tyre.

.

Po kthehen...?!
Po kthehen kortezhet e lisave të përkulur,
Dhe trokasin si të huajt nëpër shtëpitë e veta
Ku më askush nuk i njeh
Janë rritur fëmijët,
Nuk i dëgjojnë më as zërat e pleqve.

Po kthehen arkivolet e të gjitha ngjyrave
Ato të bardha dhe të murrme
Arkivole me ngjyrë të atdheut,
Që i përngjajnë dhembjeve të kurbetit
Po kthehen,
E po kthehen arkivolet mes enigmave.

KURSE NËPËR QYTETE NGA KOKAT BININ PLISAT

Mbase të gjithë do të pohojnë
Se jam çmendur,
Por mbrëmë qava mbi varrin tim
Qante edhe bari i fishkur
I vajtonte duart e nakatosura të kortezheve.

Sa herë që kaloj tani andej pari
Më bien në sy varret e vithisura;
Dhe gurtë e murrmë,
Por s'dallohet kah janë këmbët
E në cilën anë është kthyer koka.

Na vranë për herë të dytë e të tretë
Na i shembën varret dhe ëndrrat;
Nuk di tani ku më është varrosur gjyshi
E në cilën vithisje të tokës
Janë tretur eshtrat e gjyshes së madhe.

Prej një fushe në fushën tjetër
Zhvendosën me dhunë eshtra njerëzish;
S'pyetën për kryq as për gjysmë hënë
Bjeshkëve të dendura ua prenë lisat,
Kurse nëpër qytete nga kokat binin plisat.
Prishtinë, 27 prill 2015

SI TA PËRQAFOJ TUFANIN SONTE

Vonë kuptova se qenka mbrëmje
Sytë e ndrojtur të hënës,
Ende më shikojnë vëngër
Sa qenka larg mëngjesi
Kur merimanga të përqafon si vetmia.

I lashë duart të më pushojnë
Të pushojnë mbi një tog balte:
Si ta përqafoj tufanin sonte
Kur kjo natë,
S'do të përfundoj asnjëherë.

Me shikime të mjegullta
I preka të gjitha skutat e shtëpisë:
I preka ëndrrat,
Shpirtrat e virgjër të enigmave
Sterra përqafonte belin e një peme.

Si një trung i ngrirë kumbulle
Mbeta mes një fushe të vdekur,
Era lozte
Çmendurisht lozte me hijen e saj,
Në pasqyrën e korridorit shtrihej fusha e akullt.

MBI FLOKËT E MËNDAFSHTA TË TOKËS

Pasi që lëshova grepin e parë,
Nga uji nxora një palë këpucë të shqyera
Kurse me grepin e dytë dhe të tretë
Nga shpirti i megjullave
I shkula yjet më të bukura të natës.

Lëshova grepin e katërt dhe të pestë
Sa i vogël m'u duk qielli i atdheut;
Nën kthetrat e grepit tim
I dëgjova lehjet e shekujve
Dhe të lukunive endacak të netëve.

Pa e lëshuar grepin e gjashtë
Mbi togje yjesh fluturuan dy pëllumba:
Me nga një bisk trëndafili
Nata mu duk në atë moment
Si nusja më e bukur e atdheut.

Pa e lëshuar grepin e shtatë
Shtatë herë i dëgjova thirrmat e qiellit;
Për shtatë ditë dhe shtatë net
Mbi flokët e mëndafshhta të tokës
Ra një shi i vaktë e i kristaltë.

AI BORXH I HESHTJES

Mos vallë është koha e bilanceve
T'i pastrojmë llogaritë,
Ndaj çdo gjëje
Që lëviz e zvarritet rreth nesh.
Ndaj asaj fluturë që i dogji krahët
Kur ne i ndezëm qirinjtë për meshë.

Atë ditë nuk ishte ditë e diel
Ishte një festë e jashtëzakonshme;
Nëpër ajrin e tendosur e të lagshtë
Të telave të kitarës.
I theu krahët zëzëllima e heshtjes
Kjo llogari
Vështirë se mund të përmbushet!

Kemi me qindra fatura të tjera
Prej fëmijërisë e deri më sot;
Për së tepërmi
Janë dhjamosur borxhet
Jo që kemi ndaj të tjerëve.
Por si t'i lajmë ata borxhe ndaj vetvetes?!

2.

Mbase më i rënd është
Ai borxh i heshtjes;
Heshtëm!
Kur na dëbuan
Nga vatrat tona shekullore.

Në heshtje...,
Të mpitë i dëgjuam lehjet e lukunive,
Heshtëm kur na i dhunuan nënat
Dhe nuset...
Si delja e flijimit heshtëm,
Kur na i vunë thikat në fyt!

SOT JEMI VETËM NJË PEMË QË GJETHON

Kur mbesim pa fjalë dhe zhvishemi,
Nga lëkura e jonë
Gjërat e imta dhe të mëdha përreth nesh.
Nuk kanë më kurrfarë kuptimi
Çdo lëvizje atëherë
E humb forcën e saj shtytëse.

Sa i rëndë është gravitacioni i shpirtit
Kur e humbim vetveten,
Në xhepat e kujt t'i kërkojmë mëkatet
E përditshmërisë,
Dhe si t'i paguajmë të gjitha faturat e jetës.

Sot jemi vetëm një pemë që gjethon
Thashë vetëm pemë,
Sepse heshtim kur dihet ngritur zëri
Dhe deri në kupë të qiellit e ngrehim zërin
Kur duhet heshtur.

Kur na humbin fjalët mes dhëmballëve
E heshtja na shndërrohet në gojëdhënë;
Kujt të ja hapin enigmën e heshtjes
Me çfarë instrumentesh t'i shërojmë
Humbjet e të gjitha atyre fjalëve?

KUDO MBINË BAROJAT E KËQIJA

Nëpër shëtitorët,
Dhe aletë gjëra të qytetit
Takoj njerëz me qeshje statujash.
Fëmijë që lozin
Një lojë memece mbi platforma.

Shoh nëna shtatzënë,
Në barkun e të cilave ende pa u takuar
Më realitetin e përditshmërisë
I dëgjoj vajet e së nesërmes,
Të foshnjave të pa lindura!

Britmat dhe thirrjet e pandërprera
Janë më se të zakonshme,
Nga trotuaret si nga baladat mbinë
Duart e zhubrosura të lypsarëve
Kudo mbinë barojat e këqija.

U BËJNË ZË GJYSHËRVE

Mbi një ngrehinë gjysmë të rrënuar
Me ditë të tëra
Këndojnë turtuj prej kartoni,
Nga dritaret me teneqe të vjetra që s'hapen
Dalin disa zëra të shurdhëta.

Nëpër dhomat e fjetjes mëngjeseve herët
Pikon një lagështi asnjane:
Nuk i dallohet shije e as ngjyra,
Por vetëm nga të ftohtin kuptojmë
Se dimri paska hyrë këtu para se të filloj acari.

Rrugëve takoj njerëz me çelësa në dorë,
Secili e hapë fatin e vet të mbyllur
Nga zhurmët e metalta të drynave
Nuk mund të flenë kandrata
Shiu monoton reciton vargjet e Solomonit.

Nëpër skutat e lagjeve më të largëta
Fëmijët u kanë hipur kuajve të drunjte;
Dhe me një onomatope të pa definuar
U bëjnë zë gjyshërve
Që t'i zgjojnë kalorësit e rrufeve.

NJË DIMËR I PAPARASHIKUESHËM

Ishte një udhëtim i gjatë,
Buzë rrugëve të kalldrëmta
Mbuluar me degët e shelgjeve të pikëlluara.
Pamë dru të nakatosur e të zhveshur
Gra të përdala..,
Që i kafshonin gjymtyrët e veta.

Një hije e murrme shtrihej mbi kokat e kuajve
Nata e shqetësuar,
Nuk i ndalte hingëllimat
Kalonin njerëz të ngarkuar me dru,
Këto ishin shenjat e para se dimri
Veç kishte mbërri afër portave të qytetit.

Nuk ndaleshin as vrapimet e shthurura
Të furrtarëve dinakë,
Nëpër rrugët tërmal e tatëpjetë
Shiheshin se si shpejtonin druvarët.
Një dimër i paparashikueshëm
Thonë se ka filluat të trokas nëpër dyer.

KURSE SOT PASKA ARDHUR KOHA

Nuk ka mbetur edhe shumë kohë,
Që ta mbërrimë të pamundurën
Te varret e poshtme,
Të qytetit
Njerëzit po i hapin varret për drurë.

Dikur këtu varrosnim njerëz,
Dhe gur pranë tyre
Kurse sot paska ardhur koha,
Që t'i varrosim drurët
E njerëzit si kërcu t'i lëmë mbi tokë.

Po thonë se trupat e ngrirë
Jetojnë më shumë se një mijë vjet!
Kush e di...
Se çfarë do të ndodh me njerëzit
Kur shkrihen malet e akullnajave!?

Ndoshta që nesër
Do të vërshojnë qytetet!
Me të gjitha llojet e dinozaurëve
Që me padurim këto specie parahistorike
Presin zgjimin e një kohe kaherë të fjetur.

Prishtinë, 28 prill 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, - Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve- Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
36. “ Tejudukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Syte e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansëse” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
107. “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015
- 111.“Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”– Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”– Prishtinë, 2015

113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. “Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
116. “Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
127. “ Nëpër brigjet e kujtesës” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
133. “Më mirë një gjysmë ëndrre ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
134. “Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA

Një dry prej dylli	
Cikli i parë	15
Bunaca e përgjumur	17
Një dry prej dylli	18
Nuk dëgjohen më serenatat	19
Oxhaku gjysmë i shembur	20
Mbi tepen e lënduar	21
Kush ishin ata cerber	22
Mëngjesi i klonuar në sterrë	23
Sërish po i njëjti shi	24
Kurse shiu si për inat	25
Zgjon mëngjesin e përgjumur	26
Një hije e verdhë bizare	27
Varkat e sëmura të kujtesës	28
Mbi këtë tokë të zverdhur	29
2.	30
Mbetën peng i kujtesës	31
Me kalin tim prej druri	32
2.	33
Në këtë shumësi të yjeve	34
Nesër le të qajnë deri në mbrëmje	35
Loti yt ishte si lot pjergulle	36
Rrënja e një molle	37
E vranë edhe lehjen e qenit	38
Sfinksi i lante sytë	39
Sado që i përshpejtoj hapat	40
Takimi	41

Ajo ishte në dhomën e saj

Cikli i dytë	43
Gjymtyrët e lënduara të fjalive	45
Të jem një pjesë e barabartë	47
I klonojnë në kuaj të egër	48
Unë si këmishën time e vesha turpin	49
Sa bëra udhë deri te ti	50
Por çfarë të bëjmë pastaj	51
Ajo ishte në dhomën time	52
Sërish po të them	53
Ishin kala për çdo pushtues	54
Sa herë që zgjoheshim menatë	55
Nga gjoksi i një murane	56
Nën pemët e thara të kopshtit	57
Çfarë duhet të bëjmë tjetër	58
Ku të gjej pak dyllë	59
Një horizont i gjymtuar	60
Spitali	61
Asnjë yll sonte nuk ma hapi derën	63
Do e shaloja si kalin e paçjerrë	64
Sa herë që mungonin të reshurat	65
Por të tillë më bëtë ju	66
Nuk dëgjohet asnjë zë njeriu	67
Sërish dy zambak i mbaj në dorë	68
Ëndrrat e porealizuara	69
Përse pra gjithë ky dimër	70
Këtu janë të vetmuara edhe pemët	71
Përbirohej nëpër çdo stinë	72
Më duket se kanë një tjetër qëndresë	73
Ndaleshin njerëzit nën ballkon	74
I ngjan një vajze të bukur shqiptare	75

Kur derdhen hijet e mendimeve	
Cikli i tretë	77
Të thashë se në jug të pret një nënë	79
Dashuria	80
Zbutësja e kuajve të pagjerrë	81
I ngjante zërit të sirenave	83
Kur derdhen hijet e mendimeve	84
2.	85
Arkivole me ngjyrë të atdheut	86
Kurse nëpër qytete nga kokat binin plisat	88
Si ta përqafoj tufanin sonte	89
Mbi flokët e mëndafshta të tokës	90
Ai borxhi i heshtjes	91
2.	92
Sot jemi vetëm një pemë që gjethon	93
Kudo mbinë barojat e këqija	94
U bëjnë zë gjyshërve	95
Një dimër i paparashikueshëm	96
Kurse sot paska ardhur koha	97

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Një dry prej dylli / Adem Zaplluzha. – Prishtinë :
“Trend”, 2016. – 110 f. ; 21 cm. -

ISBN 978-9951-694-47-6